

Κυριακή προ της Υψώσεως (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom (†))

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Στη σημερινή περικοπή του Ευαγγελίου, λέμε ότι ο Θεός δεν έστειλε τον μονογενή Του Υιό στον κόσμο για να κρίνει τον κόσμο, αλλά για να σώσει τον κόσμο. Ο Ζωντανός Θεός γίνεται η αλήθεια του ζώντος ανθρώπου, μοιράζεται μαζί του όλη την ανθρώπινη μοίρα, την κατάσταση του δημιουργήματος ενός πεπτωκότος κόσμου, όλα τα δεινά, περιλαμβάνοντας και την τραγωδία του θανάτου, που περιέχει και την τραγική απώλεια της συναίσθησης της κοινωνίας με τον Πατέρα: Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειπες; Και σωζόμαστε, με την ζωή Του, και τον θάνατό Του, και τα λόγια Του: «Πάτερ, άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Πατέρα, συγχώρησέ τους, δεν ξέρουν τι κάνουν). Αλλά αυτά τα λόγια μπορεί να ταιριάζουν και σε μας που ξέρουμε, θα μπορούσαμε να ξέρουμε - δεν έχουμε ακούσει το Ευαγγέλιο; Οπότε δεν έχουμε ακούσει τι έπαθε ο Χριστός, εξαιτίας της αμαρτωλότητάς μας; Δεν είμαστε λοιπόν γνώστες ότι τα λόγια του Χριστού ταιριάζουν σ' όλους μας; - κι όμως

υπάρχει μια διαφορά.

Ο Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ, λέει σε κάποιον από τους επισκέπτες του, ..Ναί, να είσαι βέβαιος για την συγχωρητικότητα του Θεού, να είσαι βέβαιος ότι ο Θεός απαντά στις προσευχές σου, αλλά θυμήσου ένα πράγμα: το τίμημα που Εκείνος πλήρωσε για νάχει την δύναμη της συγχώρησης, κι ας μην του ζητάμε κάτι λίγο για συγχώρηση, ας μην έρχομαστε ανάξιοι στην προσευχή προς Εκείνον, γιατί ο θάνατος Του, συνηγορεί στην συγχώρησή μας. Και δεν μπορούμε χωρίς μια ανταπόκριση από το βαθύτερο είναι μας στραμμένο προς τον θεό και να ζητάμε την συγχώρηση με το κόστος του θανάτου Του, και να μην του προσφέρουμε τίποτε, τίποτε παρά μόνον την επιθυμία μας να είμαστε ελεύθεροι από το φορτίο που μας συνθλίβει.

Και αν αναρωτιόμαστε τι να Του προσφέρουμε – μπορούμε να Του προσφέρουμε πρώτα απ' όλα την ευχαριστία μας. Μια ευχαριστία γι' αυτή την αγάπη που από μόνη της μπορεί να μας σώσει, μια αγάπη τόσο μεγάλη που Εκείνος αποδέχθηκε όχι μόνο την ανθρώπινη μοίρα μας, αλλά το να χάσει την κοινωνία με τον Πατέρα, με σκοπό να βρεί την ταυτότητά Του με μας, μ' όλους τους τρόπους και να εκτιμήσει, Αυτός, ο Υιός του Θεού, έχοντας μένει χωρίς Θεό, πάνω στον Σταυρό, και να ικετεύσει για μας που πρέπει να συγχωρηθούμε....

Αλλά εδώ υπάρχει κάτι ακόμα που μπορούμε να πάρουμε απ' το σημερινό δεύτερο Μάθημα: η ιστορία της γυναίκας που μοίχευσε. Αυτή η γυναίκα έχοντας

αμαρτήσσει, ελεύθερα, ελαφρόμυαλα, χωρίς να το καταλαβαίνει, ωστόσο μία από εκείνους που δεν ξέρουν τι κάνουν! Και ξαφνικά βρίσκεται πρόσωπο με πρόσωπο με το γεγονός ότι η αμαρτία «πέθανε». Θεωρούσε δεδομένο, και η Παλαιά Διαθήκη διακήρυττε ότι της πρέπει θάνατος. Κι αυτή έρχεται στον Χριστό, με το πλήθος το οποίο ήθελε να της αποδοθεί η τιμωρία με την σκληρότητα του Μωσαικού Νόμου, χωρίς έλεος. Κι ο Χριστός είδε ότι εκείνη την στιγμή εκείνη είχε καταλάβει τα πάντα. Ήξερε ότι η αμαρτία σημαίνει θάνατος, μια απόλυτη καταστροφή στα μάτια των ανθρώπων της Παλαιάς Διαθήκης, που πεθαίνουν χωρισμένοι απ' τον Θεό, γιατί μόνον στον Χριστό, μπορούμε να βρούμε τον δρόμο μας για να επιστρέψουμε σ' Εκείνον. Εκεί δεν υπάρχει άλλος δρόμος από την κάθοδο στον Άδη; Τον τόπο της αθεράπευτης κι απόλυτης απουσίας του Θεού. Εκείνη ήξερε ότι όλα τελειώνουν, όχι μόνο όσα συνέβησαν κάποτε, αλλά η αιωνιότητα θα γίνει σκοτάδι και θάνατος: αν μόνο μπορούσε να επιστρέψει στην παρούσα ζωή, για να μετανοήσει, αν είχε χρόνο να ζήσει μια ζωή τέτοια που ν' αξίζει για τον Θεό και τον εαυτό της- θα τόκανε!

Κι αυτό ο Θεός το είδε σ' αυτήν, αυτός ήταν κι ο λόγος που στράφηκε στους δικαστές, τους αμαρτωλούς άνδρες και γυναίκες, που ετοιμάζονταν να σκοτώσουν την γυναίκα για τις αμαρτίες της, ενώ εκείνοι δεν αντιλαμβάνονταν την δική τους αμαρτωλότητα κι ότι κουβαλούσαν θάνατο στους ώμους τους εξ αιτίας του εαυτού τους· «Ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλλέτω» (Αυτός που δεν έχει αμαρτίες από σας ας ρίξει τις πρώτες πέτρες) – και κανείς δεν τόλμησε, γιατί εκείνη την στιγμή, αυτές οι λέξεις τόσο απλές και τόσο άμεσες, τους έκαναν να συνειδητοποιήσουν την αλήθεια, ότι, Ναί, – ούτε ένας δεν ήταν χωρίς αμαρτία, κι όλοι ερήμην του Θεού άφηναν την αξιοπρέπεια, πρόδιδαν το επάγγελμά τους, γιατί δεν υπήρχε άλλη ετυμηγορία για αυτούς από μια απόφαση θανάτου: δεν μπορούσαν να το προφέρουν για την γυναίκα, γιατί αυτό θα σήμαινε ότι θάπρεπε να το πούν ....και για τους εαυτούς τους.

Κι ο Χριστός που γνώριζε τις καρδιές, όσων υπήρξαν πριν από Κείνον, γνώριζε ότι η γυναίκα είχε περάσει από τις πύλες του θανάτου, κι επέστρεψε από μια θεική ενέργεια που την ανάστησε: ναι, πράγματι την επανέφερε από έναν αναμενόμενο αλλά βέβαιο θάνατο. Και της είπε: που είναι εκείνοι που σε καταδικάζουν; Κανείς δεν το κάνει πιά; -όχι-. Ούτε εγώ σε καταδικάζω· πήγαινε εν ειρήνη, και μην αμαρτήσεις πιά! Κι αυτές οι λέξεις πήγαν στην καρδιά της, αυτές οι λέξεις πράγματι έγιναν ο νόμος της ζωής της, επειδή εκείνη ήξερε στο σώμα και την ψυχή της, στην καρδιά και το μυαλό της, σ' όλο της το είναι ότι αμαρτία σημαίνει θάνατος. Και δέχθηκε την συγγνώμη που σημαίνει ζωή!

Ας σταθούμε, ο καθένας μας, όταν ερχόμαστε για εξομολόγηση, όταν παίρνουμε την συγχώρηση από τους άλλους, όταν μας παρακαλούν να συγχωρήσουμε - πως στεκόμαστε; Έχουμε συναίσθηση ότι ο θάνατος εργάζεται μέσα μας επειδή χάσαμε τον Θεό, την αμαρτωλότητά μας, το γεγονός ότι επιλέξαμε; Αυτή η γυναίκα δεν ήξερε τι είχε κάνει, αλλά εμείς έχουμε το Ευαγγέλιο που μας μιλά, τον Χριστό που μας μιλά, γνωρίζουμε τα πάντα: πως στεκόμαστε;

Ας μάθουμε από αυτήν· ας μάθουμε επίσης ότι όλοι εκείνοι οι άνθρωποι που ήρθαν φορτωμένοι με πέτρες για να λιθοβολήσουν την αμαρτωλή και συνειδητοποίησαν ότι ήταν μπλοκαρισμένοι στην ίδια τραγωδία της αμαρτίας, και δεν μπόρεσαν να την καταδικάσουν, γιατί αυτό θα σήμαινε ότι καταδικάζουν τον εαυτό τους με τον ίδιο θάνατο.

Το γνωρίζουμε όταν αρνούμαστε την συγχώρηση; Δεν μιλώ για μια συγχώρηση μ' ελαφρότητα, που προφέρεται έτσι εύκολα- αλλά να συγχωρήσουμε απ' τα βάθη της καρδιάς μας; Μπορούμε να πούμε στον Θεό: Συγχώρησέ με, όπως συγχωρώ;

Ας σταθούμε σ' αυτή την σκέψη, αλλά και στην νικηφόρα χαρά, ότι ο Θεός έστειλε τον Υιό Του στον κόσμο όχι για να τον κρίνει, αλλά για να τον σώσει! Η σωτηρία είναι στα χέρια μας! Είναι σε μας να την πάρουμε – και δίνεται δωρεάν, γιατί η αγάπη είναι χάρισμα κι εξαγορά.